

**ՀԱՅԱՍՏԱՆԻ ՀԱՆՐԱՊԵՏՈՒԹՅՈՒՆ
ՎԵՐԱՔՆՆԻՉ ՔԱՂԱՔԱՑԻԱԿԱՆ ԴԱՏԱՐԱՆ**

ՀՀ Երևան քաղաքի Կենտրոն և Նորք-Մարաշ
վարչական շրջանների ընդհանուր
իրավասության դատարանի վճիռ
դատավոր՝ Ա.Մելքունյան

Քաղաքացիական գործ թիվ ԵԿԴ/1671/02/12

Ո Ր Ո Շ ՈՒ Մ

Հ Ա Ն ՈՒ Ն Հ Ա Յ Ա Ս Տ Ա Ն Ի Հ Ա Ն Ր Ա Պ Ե Տ ՈՒ Թ Յ Ա Ն
Հայաստանի Հանրապետության Վերաքննիչ քաղաքացիական դատարանը
/այսուհետ նաև՝ Վերաքննիչ դատարան/

նախագահությամբ
մասնակցությամբ

**Ա.ՊԵՏՐՈՍՅԱՆԻ
Ա.ԽԱՌԱՏՅԱՆԻ
Կ.ՉԻԼԻՆԳԱՐՅԱՆԻ**

2013 թվականի ապրիլի 25-ին,

դռնբաց դատական նիստում քննելով ՀՀ բնապահպանության նախարարության
<<Բնապահպանական ծրագրերի իրականացման գրասենյակ>> պետական հիմնարկի
վերաքննիչ բողոքը Հայաստանի Հանրապետության Երևան քաղաքի Կենտրոն և Նորք-Մարաշ
վարչական շրջանների ընդհանուր իրավասության դատարանի /այսուհետ նաև՝ Դատարան/
23.11.2012 թվականի վճռի դեմ ըստ հայցի <<Ինֆորմացիայի ազատության կենտրոն>>
հասարակական կազմակերպության ընդդեմ ՀՀ բնապահպանության նախարարության
<<Բնապահպանության ծրագրերի իրականացման գրասենյակ>> պետական հիմնարկի՝
տեղեկատվություն ստանալու իրավունքի խախտման փաստը ճանաչելու, տեղեկատվություն
տրամադրելուն պարտավորեցնելու, դատական ծախսերի գումար բռնագանձելու պահանջների
մասին

Պ Ա Ր Ձ Ե Ց

1. Գործի դատավարական նախապատմությունը.

<<Ինֆորմացիայի ազատության կենտրոն>> հասարակական կազմակերպությունը
դատարանին հայտնել է, որ դիմել են պատասխանողին տեղեկատվություն տրամադրելու
պահանջով, սակայն վերջինս մերժել է հարցման 2-րդ կետով նախատեսված տեղեկատվության
տրամադրումն այն պատճառաբանությամբ, որ դա աշխատողի անձնական տվյալի վերաբերյալ
տեղեկատվություն է: Ուստի խնդրել է ճանաչել տեղեկատվություն ստանալու իրավունքի
խախտման փաստը և պարտավորեցնել տրամադրել տեղեկատվություն այն մասին, թե 2011

թվականին աշխատակիցներն ըստ հաստիքների ինչքան գումարով են պարգևատրվել, ինչպես նաև բռնագանձել դատական ծախսերի գումարը:

Դատարանը 27.07.2012 թվականին հայցադիմումն ընդունել է վարույթ, իսկ 23.11.2012 թվականի վճռով հայցը բավարարել է մասանկի, վճռել է ճանաչել տեղեկատվություն ստանալու իրավունքի խախտման փաստը և ՀՀ բնապահպանության նախարարության «Բնապահպանության ծրագրերի իրականացման գրասենյակ» պետական հիմնարկին պարտավորեցնել տրամադրել տեղեկատվություն այն մասին, թե 2011 թվականին հիմնարկի աշխատակիցներն ինչքան գումարով են պարգևատրվել՝ տեղեկատվությունը տրամադրելով ըստ հաստիքների, առանց հիմնարկի աշխատակիցների անվանական տվյալները բացահայտելու: Պատասխանողից հոգուտ հայցվորի բռնագանձել 63.500 ՀՀ դրամ՝ որպես խախտված իրավունքը վերականգնելու համար կատարված փաստաբանի վարձատրության գումարի մի մասը, ինչպես նաև 4.000 ՀՀ դրամ՝ որպես նախապես վճարված պետական տուրքի գումար: Իսկ 63.500 ՀՀ դրամ փաստաբանի վարձատրության դատական ծախսի բռագանձման մասով պահանջը մերժել է:

ՀՀ բնապահպանության նախարարության «Բնապահպանության ծրագրերի իրականացման գրասենյակ» պետական հիմնարկը 21.12.2012 թվականին նշված վճռի դեմ ներկայացրել է վերաքննիչ բողոք, որը 27.12.2012 թվականին ընդունվել է վարույթ:

«Ինֆորմացիայի ազատության կենտրոն» հասարակական կազմակերպության ներկայացուցիչը 04.02.2012 թվականին ներկայացրել է վերաքննիչ բողոքի պատասխան:

2. Վերաքննիչ բողոքի հիմքերը, հիմնավորումները և պահանջը.

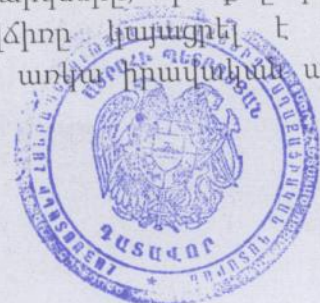
Վերաքննիչ բողոքը քննվում է հետևյալ հիմքերի սահմաններում ներքոհիշյալ հիմնավորումներով.

Դատարանը խախտել է ՀՀ քաղաքացիական դատավարության օրենսգրքի 53-րդ հոդվածի 1-ին մասի պահանջները, չի կիրառել ՀՀ աշխատանքային օրենսգրքի 131-րդ հոդվածի 1-ին մասի և 134-րդ հոդվածի 1-ին կետի, 199-րդ հոդվածի պահանջները.

Դատարանը գործում առկա ապացույցների բազմակողմանի, լրիվ և օբյեկտիվ հետազոտություն չի կատարել: Դատարանը որևէ ձևով չի հետազոտել պատասխանողի ներկայացրած ապացույցները՝ բավարարվելով միայն հայցվորի և պատասխանողի կողմից դրանց շարադրանքով, և բացարձակապես չի լուծել դրանց գնահատման հարցը, այսինքն, դատարանը պատասխանողի առարկության հիմքում ընկած իրավական ակտերի վերաբերյալ որևէ մեկնաբանություն կամ անդրադարձ չի կատարել:

Դատարանը չի անդրադարձել տեղեկատվության ազատության սահմանափակումներին, քանի որ պատասխանողը, մերժելով տեղեկատվության տրամադրումը հայցվորին, առաջին հերթին հղում էր կատարվել նաև վերը նշված իրավական ակտի պահանջերին:

Գործի արդյունավետ քննության և արդար վճիռ հրապարակելու համար անհրաժեշտ էր վերը նշված հոդվածների կիրառումը դատարանի կողմից, քանի որ հայցվորի հարցման 2-րդ կետով պահանջված տեղեկատվությունը պատասխանողի կողմից մերժվել էր նաև այս իրավական ակտի պահանջները հաշվի առնելով, հետևաբար դատարանը հայցվորի հայցը բավարարել էր, իսկ պատասխանողի այն իրավական փաստարկները, որոնք ընկած էին հայցադիմումի պատասխանի հիմքում, չի ընդունել և վճիռը կայացրել է առանց անդրադառնալու պատասխանող կողմի առարկության հիմքում առկա իրավական ակտերի պահանջների վրա:

Հայցվորը պարզևատրումը չի համարում աշխատավարձի և աշխատանքի այլ պայմանների վերաբերյալ տվյալներ, սակայն աշխատանքային օրենսգրքի 178-րդ հոդվածի 3-րդ մասը սահմանում է, որ աշխատավարձը ներառում է հիմնական աշխատավարձը և գործատուի կողմից աշխատողին իր կատարած աշխատանքի դիմաց տրված լրացուցիչ վարձատրությունը, իսկ աշխատանքային օրենսգրքի 195-րդ հոդվածի համաձայն աշխատանքի վարձատրության տեսակ է համարվում լրացուցիչ աշխատավարձը, որի մեջ մտնում է նաև պարզևատրումը:

Հետևաբար, ՀՀ աշխատանքային օրենսգրքի վերը նշված հոդվածների տառացի մեկնաբանությամբ պարզ է դառնում, որ հայցվորի կողմից պարզևատրումը կամ պարզևատրման չափի վերաբերյալ տվյալները ոչ այլ ինչ են, քան աշխատավարձի վերաբերյալ տվյալներ, սակայն դատարանը հաշվի չի առել վերը նշված օրենքի պահանջները և կայացրել է անհիմն վճիռ:

Ելնելով վերոգրյալից բողոք բերած անձը խնդրել է ամբողջությամբ բեկանել դատարանի վճիռը:

3. Վերաքննիչ բողոքի պատասխանի փաստարկները.

Պատասխանողը որևէ ապացույց դատարանին չի ներկայացրել, իսկ պատասխանողի առարկության հիմքում ընկած իրավական ակտերը՝ օրենքներին հղումերը, ապացույց չեն, ապացույցների հասկացությունը և տեսակները սահմանված է քաղաքացիական դատավարության օրենսգրքի 47-րդ հոդվածով, որոնց մեջ իրավական ակտը, օրենքը, որպես ապացույց նշված չեն:

Դատարանը նյութական իրավունքի նշված նորմերը չի խախտել, քանի որ վճռել է տեղեկատվություն տրամադրել առ այն, թե 2011 թվականին հիմնարկի աշխատակիցներն ինչքան գումարով են պարզևատրվել տեղեկատվությունը տրամադրելով ըստ հաստիքների, առանց հիմնարկի աշխատակիցների անվանական տվյալները բացահայտելու տեսքով:

Ուստի խնդրել է մերժել վերաքննիչ բողոքը և ավելացնել դատական ծախսի համար բռնագանձման ենթակա գումարը:

4. Վերաքննիչ բողոքի քննության համար էական նշանակություն ունեցող փաստերը.

Վերաքննիչ բողոքի քննության համար էական նշանակություն ունեն հետևյալ փաստը.

1. «Բնֆորմացիայի ազատության կենտրոն» հասարակական կազմակերպությունը 29.05.2012 թվականին հարցում է կատարել ՀՀ բնապահպանության նախարարության «Բնապահպանության ծրագրերի իրականացման գրասենյակ» պետական հիմնարկին խնդրելով տրամադրել հետևյալ տեղեկությունները՝

ա/ Ստացել են արդյոք պարզևատրումներ (պարզավճարներ, նվերներ «Բնապահպանական ծրագրերի իրականացման գրասենյակ» ՊՀ-ի աշխատակիցները 2011 թվականին,

բ/ Եթե այո, ապա ովքե՞ր են պարզևատրվել (ըստ հաստիքների) և ինչքա՞ն գումարով (ի՞նչ նվերով):

գ/ Որքա՞ն է կազմել «Բնապահպանական ծրագրերի իրականացման գրասենյակ» ՊՀ-ի աշխատակիցների ստացած դրամական պարզևատրումների ընդհանուր գումարը,

դ/ Որքա՞ն է կազմել Բնապահպանական ծրագրերի իրականացման գրասենյակ՝ ՊՀ-ի աշխատակիցների ստացած նվերներից յուրաքանչյուրի արժեքը և նվերների արժեքների ընդհանուր գումարը:

Ի պատասխան այդ գրության պետական հիմնարկը հայտնել է, որ հիմնարկի աշխատողները 2011 թվականի ավարտին ստացել են միայն դրամական պարգևատրում պետական հիմնարկի աշխատողների հաստիքացուցակի համամասնությամբ: Հիմնարկի աշխատողները 2011 թվականի ընթացքում նվերներ չեն ստացել: գ.թ. 9, 11

2. <<Ինֆորմացիայի ազատության կենտրոն>> հասարակական կազմակերպությունը ստանալով թերի պատասխան 20.06.2012 թվականին կրկին հարցում է կատարել պետական հիմնարկին՝ խնդրելով տրամադրել 29.05.2012 թվականի գրության 2-րդ և 3-րդ կետերով բարձրացված հարցերի պատասխանները: Ի պատասխան այդ գրության հիմնարկը հայտնել է, որ հիմնարկի բոլոր աշխատողները /թվով 17 հոգի/ 2011 թվականի ավարտին ստացել են միայն դրամական պարգևատրում պետական հիմնարկի հաստիքացուցակի համամասնությամբ՝ ընդհանուր 1.994.740 ՀՀ դրամի չափով: Ինչ վերաբերվում է յուրաքանչյուր աշխատողին տրված պարգևատրմանը, ապա ՀՀ աշխատանքային օրենսգրքի 134-րդ և 199-րդ հոդվածների կարգով պետական հիմնարկի աշխատողների 2011 թվականին ստացած պարգևատրումների վերաբերյալ տեղեկությունները տրամադրելու օրենքով սահմանված համաձայնությունը բացակայում է: գ.թ. 10, 12

5. Վերաքննիչ դատարանի պատճառաբանությունները և եզրահանգումները.

Քննելով վերաքննիչ բողոքը դրանում նշված հիմքերի և հիմնավորումների սահմաններում՝ Վերաքննիչ դատարանը գտնում է, որ վերաքննիչ բողոքը հիմնավոր է հետևյալ պատճառաբանությամբ.

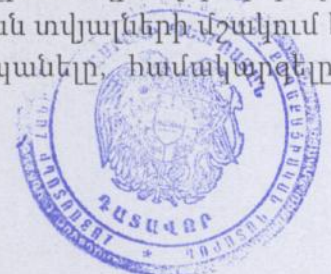
Համաձայն ՀՀ քաղաքացիական դատավարության 53-րդ հոդվածի՝ դատարանը յուրաքանչյուր ապացույց գնահատում է գործում եղած բոլոր ապացույցների բազմակողմանի, լրիվ և օբյեկտիվ հետազոտության վրա հիմնված ներքին համոզմամբ:

Այս կամ այն հանգամանքի առկայության կամ բացակայության մասին դատարանի եզրակացությունը պետք է լինի գործով ձեռք բերված ապացույցների բազմակողմանի, լրիվ և օբյեկտիվ հետազոտման տրամաբանական հետևությունը՝ հաշվի առնելով դրանց համակցությունն ու փոխադարձ կապը, կիրառման ենթակա իրավունքը և ներքին համոզմունքը:

Մարդու իրավունքների Եվրոպական դատարանն իր 19.04.1993 թվականի Կրասկան ընդդեմ Շվեյցարիայի գործով կայացված վճռով այս հարցի կապակցությամբ հայտնել է, որ Կոնվենցիայի 6-րդ հոդվածի 1-ին կետը դատարանին պարտավորեցնում է կատարել կողմերի ներկայացրած բացատրությունների, փաստարկների և ապացույցների պատշաճ հետազոտում, առանց խոչընդոտելու դատարանի՝ ապացույցների վերաբերելիությունը գնահատելու իր հայեցողությանը:

Նման դիրքորոշում է հայտնել նաև ՀՀ Վճռաբեկ դատարանն իր 26.01.2007 թվականի թիվ 3-12/ՏԴ/ նախադեպային որոշման մեջ:

Սույն գործի փաստերի համադրման արդյունքում Վերաքննիչ դատարանը գտնում է, որ Դատարանը չի իրականացրել գործում առկա բոլոր ապացույցների բազմակողմանի, լրիվ և օբյեկտիվ քննություն, չի համադրել այդ ապացույցները, որը հանգեցրել է ՀՀ աշխատանքային օրենսգրքի 131-րդ, 134-րդ և 199-րդ հոդվածների խախտմանը: Այսպես, համաձայն աշխատանքային օրենսգրքի 131-րդ հոդվածի՝ աշխատողի անձնական տվյալները աշխատանքային հարաբերությունների հետ կապված և որոշակի աշխատողին վերաբերող՝ գործատուին անհրաժեշտ տեղեկություններն են: Աշխատողի անձնական տվյալների մշակում է համարվում աշխատողի անձնական տվյալներն ստանալը, պաշտպանելը, համակարգելը,

փոխանցելը կամ ցանկացած այլ կերպ օգտագործելը, իսկ համաձայն նույն օրենսգրքի 134-րդ հոդվածի 1-ին կետի՝ աշխատողի անձնական տվյալները փոխանցելիս գործատուն պարտավոր է պահպանել հետևյալ պահանջները. 1) աշխատողի անձնական տվյալները չհայտնել երրորդ անձանց՝ առանց աշխատողի գրավոր համաձայնության, բացառությամբ այն դեպքերի, երբ դա անհրաժեշտ է աշխատողի կյանքին և առողջությանը սպառնացող վտանգը կանխելու համար, ինչպես նաև օրենքով նախատեսված այլ դեպքերում...:

Համաձայն նույն օրենսգրքի 199-րդ հոդվածի՝ աշխատողի աշխատավարձի և աշխատանքի այլ պայմանների վերաբերյալ տվյալները տրամադրվում կամ հրապարակվում են միայն Հայաստանի Հանրապետության օրենսդրությամբ նախատեսված դեպքերում կամ աշխատողի համաձայնությամբ:

Սույն հոդվածների համադրման և վերլուծության արդյունքում Վերաքննիչ դատարանը գտնում է, որ աշխատողի աշխատավարձի և աշխատանքի այլ պայմանների վերաբերյալ տվյալները երրորդ անձի կարող են տրամադրվել երկու դեպքում. առաջինը, երբ դա նախատեսված է որևէ օրենքով կամ իրավական ակտով, և երկրորդ դեպքում, երբ առկա է աշխատողի համաձայնությունը, ում վերաբերյալ պետք է տրամադրվի տեղեկություն: Այսինքն, օրենքը հստակ սահմանում է այն երկու պայմանները, որոնց առկայության դեպքում գործատուն կարող է աշխատողի վերաբերյալ տեղեկատվություն տրամադրել երրորդ անձանց:

Տվյալ դեպքում հայցվորը հարցում է կատարել պատասխանողին և խնդրել է տրամադրել տեղեկություններ այն մասին, թե հիմնարկի աշխատակիցները 2011 թվականին ստացել են պարզևատրումներ, եթե այո, ապա ովքեր են պարզևատրվել (ըստ հաստիքների) և ինչքան գումարով, որքան է կազմել դրամական պարզևատրումների ընդհանուր գումարը և որքան է կազմել հիմնարկի աշխատակիցների ստացած նվերներից յուրաքանչյուրի արժեքը և նվերների արժեքների ընդհանուր գումարը: Հիմնարկը պատասխանել է հայցվորի հարցմանը, սակայն չբավարարվելով պատասխանողի կողմից տրամադրված տեղեկատվությամբ, հայցվորը կրկին հարցում է կատարել՝ նշելով, որ հարցմանը սպառիչ պատասխան չի տրվել: Այս հարցմանը հիմնարկը պատասխանել է, որ ՀՀ աշխատանքային օրենսգրքի 134-րդ և 199-րդ հոդվածների կարգով բացակայում է պետական հիմնարկի աշխատողների 2011 թվականին ստացած պարզևատրումների վերաբերյալ տեղեկությունները տրամադրելու օրենքով սահմանված համաձայնությունը:

Համաձայն աշխատանքային օրենսգրքի 178-րդ հոդվածի՝ աշխատավարձը օրենքով, իրավական այլ ակտերով սահմանված կամ աշխատանքային պայմանագրով նախատեսված աշխատանքները կատարելու դիմաց աշխատողին վճարվող հատուցումն է: Աշխատավարձը ներառում է հիմնական աշխատավարձը և գործատուի կողմից աշխատողին իր կատարած աշխատանքի դիմաց տրված լրացուցիչ վարձատրությունը, իսկ 195-րդ հոդվածի համաձայն աշխատանքի վարձատրության տեսակ է համարվում լրացուցիչ աշխատավարձը, որի մեջ մտնում է նաև պարզևատրումը: Հետևաբար հայցվորի կողմից պարզևատրումը կամ պարզևատրման չափի վերաբերյալ տվյալները ևս հանդիսանում են աշխատավարձի վերաբերյալ տվյալներ:

Վերոգրյալի հիման վրա Վերաքննիչ դատարանը գտնում է, որ սույն վեճի լուծման համար էական նշանակություն ունեն հետևյալ հանգամանքները. թե որևէ օրենքով նախատեսված է պահանջվող տեղեկատվության տրամադրում, և երկրորդ, արդյոք առկա է հիմնարկի աշխատողների համաձայնությունը հայցվորի կողմից պահանջվող տեղեկատվությունը տրամադրելու համար: Հայցվորը, ինչպես նաև դատարանը չեն մատնանշել որևէ օրենք կամ իրավական ակտ, որը սահմանում է հիմնարկի աշխատողների

պարզևատրումների վերաբերյալ տեղեկատվության տրամադրելու կարգ: Ուստի նման դեպքում անհրաժեշտ է պարզել աշխատողների համաձայնության առկայության կամ բացակայության փաստը: Մինչդեռ դատարանը չի պարզել, թե հիմնարկի աշխատողները երբևէ գրավոր համաձայնություն տվել են իրենց վերաբերյալ հայցվորի կողմից պահանջվող տեղեկատվություն տրամադրելու վերաբերյալ, թե՛ ոչ: Ավելին, երկրորդ հարցման պատասխանում հիմնարկը մերժել է հարցմանը պատասխանել՝ նշելով, որ հիմնարկի աշխատողների համաձայնությունը բացակայում է: Նման պայմաններում դատարանը քննության առարկա չի դարձրել այդ հարցը, հաշվի չի առել հարցումը մերժելու վերաբերյալ պատասխանող կողմի նշված փաստարկը և գործի քննությամբ չի պարզել այդ աշխատողների համաձայնության առկայությունը կամ բացակայությունը: Դատարանն անտեսել է այն հանգամանքը, որ դրամական պարզևատրումները ևս կազմում են աշխատավարձի մաս, որի արդյունքում չի իրականացրել բազմակողմանի, լրիվ և օբյեկտիվ քննություն:

Վերոգրյալի հիման վրա Վերաքննիչ դատարանը գտնում է, որ ՀՀ քաղաքացիական դատավարության օրենսգրքի 53-րդ, ՀՀ աշխատանքային օրենսգրքի 131-րդ, 134-րդ և 199-րդ հոդվածների խախտումների վերաբերյալ բողոք բերողի փաստարկները հիմնավոր և բավարար են դատական ակտը բեկանելու և նոր քննության ուղարկելու համար, որի ընթացքում դատարանը պետք է քննության առարկա դարձնի հիմնարկի աշխատողների համաձայնության առկայության կամ բացակայության փաստը, որն ունի կարևոր և էական նշանակություն սույն գործով վեճի լուծման համար:

Վերաքննիչ դատարանն արձանագրում է, որ նոր քննության ընթացքում դատարանը պետք է քննության առարկա դարձնի նաև դատարանում որպես պատշաճ կողմ՝ պատասխանող հանդես գալու հարցը: Մասնավորապես, նկատի ունենալով, որ համաձայն <<Պետական կառավարչական հիմնարկների մասին>> ՀՀ օրենքի 3-րդ հոդվածի՝ հիմնարկն իրավաբանական անձի կարգավիճակ չունեցող կազմակերպություն է, որն ստեղծվում է Հանրապետության Նախագահին, օրենսդիր, գործադիր, դատական իշխանության մարմիններին, դատախազությանը, տեղական ինքնակառավարման մարմիններին, ինչպես նաև օրենքի հիման վրա ստեղծված՝ պետական կառավարչական գործառույթներ իրականացնող այլ պետական մարմիններին վերապահված լիազորությունների լիարժեք և արդյունավետ իրականացման և քաղաքացիական իրավահարաբերություններին նրանց մասնակցության ապահովման նպատակով: Հիմնարկն իր իրավասության սահմաններում, Հայաստանի Հանրապետության անունից, կարող է ձեռք բերել ու իրականացնել գույքային և անձնական ոչ գույքային իրավունքներ, կրել պարտականություններ, դատարանում հանդես գալ որպես հայցվոր կամ պատասխանող:

Համաձայն ՀՀ քաղաքացիական օրենսգրքի 62-րդ հոդվածի՝ հիմնարկն իրավաբանական անձ չէ և գործում է իրավաբանական անձի հաստատած կանոնադրության հիման վրա, իսկ համաձայն այդ մարմնի կանոնադրության 1-ին կետի՝ ՀՀ բնապահպանության նախարարության <<Բնապահպանական ծրագրերի իրականացման գրասենյակ>> պետական հիմնարկը բնապահպանության նախարարության կազմում գործող՝ իրավաբանական անձի կարգավիճակ չունեցող կազմակերպություն է: Հիմնարկի հիմնադիրը Հայաստանի Հանրապետությունն է՝ ի դեմս ՀՀ կառավարության: Իսկ Կանոնադրության 16-րդ կետի՝ հիմնարկն իր հիմնադրի անունից կարող է ունենալ քաղաքացիական իրավունքներ և կրել քաղաքացիական պարտականություններ:

Ելնելով վերոգրյալից և ղեկավարվելով ՀՀ քաղաքացիական դատավարության օրենսգրքի 220-րդ և 221-րդ հոդվածներով՝ Վերաքննիչ դատարանը

Ո Ր Ո Շ Ե Ց

1. Վերաքննիչ բողոքը բավարարել: Ամբողջությամբ բեկանել Հայաստանի Հանրապետության Երևան քաղաքի Կենտրոն և Նորք-Մարաշ վարչական շրջանների ընդհանուր իրավասության դատարանի 23.11.2012 թվականի վճիռը և գործն ուղարկել նույն դատարան՝ ամբողջ ծավալով նոր քննության:

2. Դատական ծախսերի բաշխման հարցին անդրադառնալ նոր քննության արդյունքում կայացված դատական ակտով:

Սույն որոշումն օրինական ուժի մեջ է մտնում հրապարակման պահից մեկ ամիս հետո և նույն ժամկետում կարող է բողոքարկվել ՀՀ վճարելի դատարան:

ՆԱԽԱԳԱՀՈՂ ԴԱՏԱՎՈՐ՝
Ա.ՊԵՏՐՈՍՅԱՆ

ԴԱՏԱՎՈՐ՝
Ա.ԽԱՌԱՏՅԱՆ

ԴԱՏԱՎՈՐ՝
Կ.ԶԻԼԻՆԳԱՐՅԱՆ

Սույն որոշումը մտել է օրինական ուժի մեջ:
Նախագահող դատավոր՝ Ա.Պետրոսյան.....